

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

„A gdy [Baranek] otworzy siódm piecz ... ” „Ale cie przyst pili do góry Syon i do miasta Boga ywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, aby cie nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz porusz nie tylko ziemi , ale i niebem (...) Przetoz przyjmuj c Królestwo nie chwiej ce si , miejmy lask , przez któr s u my przyjemnie Bogu z boja ni i uczciwo ci . ” „ ... Chrystus przyszed szy Najwy szy Kap an (...) Przez wi kszy i doskonalszy przybytek, (...) Znalaz szy wieczne odkupienie. ” — Obj. 8:1; yd. 12:22, 25, 26, 28; 9:11,12.

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i

Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Wydawca Raymond G. Jolly 2101-13 South 11th Str. Philadelphie, 46, Pie St.Zj.

NIBY - WYBRAŃCY

PRZEDMIOT o niby-wybrańcach jest ważny jako Prawda na czasie, ponieważ Pan otworzył nam dodatkowe światło na nich, i ponieważ przedmiot ten wzbudził wiele zainteresowania, gdy po raz pierwszy ukazał się w Present Truth z marca 1955, dlatego z przyjemnością ponownie go ogłaszamy tutaj, z pewną liczbą ważnych dodatków, i z bereańskimi pytaniami dla użytku do badania w zborach. W celu jaśniejszego pojęcia tego przedmiotu, jest ważnym abyśmy zrozumieli z Pisma św., rozumu i faktów, że od początku Czasu Ucisku, który zaczął się w 1914 (a) jesteśmy w Epifanii, albo Apokalipsie, okresie Wtórego Przyjścia naszego Pana (zobacz E tom 17, str. 235-260; Sztandar Biblijny Nr 231), (b) że drzwi wejścia do Wysokiego Powołania zostały zamknięte (zobacz np. Present Truth Nr 229; Ter. Prawda' 53, str. 74-80; 27 str.14,) (c) że dwie ostatnie klasy wybrańców - Wielkie Grono (Obj. 7:14) i Młodociano Godni, którzy stanowią pozafiguralny dziedziniec epifanicznego Przybytku albo Świątyni w skończonym obrazie były jako klasy w procesie rozwoju (zobacz E tom 4, Wybrańcy Epifanii; Ter. Prawda' 33, str. 86- 90). Również powinniśmy mieć w pamięci, że (d) Epifania, albo Apokalipsa, jako okres od października 1954 dalej trwa (zobacz Ter. Prawdą Nr 156), aczkolwiek w ograniczonym (40-letnim) sensie skończyła się w tym czasie. Chociaż rozumiemy, że wiele pracy względem rozwoju epifanicznego Obozu, który składa się z jednostek niby-wybrańców (E tom 10, str. 209,672), było dokonane podczas Epifanii w ich ograniczonym sensie, i nawet przez brata Russella i innych w Parousji (zobacz: np. Ter. Prawdę '55, str. 50, par. 2), to jednak również rozumiemy, że od października 1954 rozwój Obozu Epifanii wszedł w znamieny nowy etap rozwoju. (Egzemplarze wszystkich wydań tego czasopisma i epifanicznych tomów

tu wymienionych są do nabycia i z przyjemnością zostaną dostarczane na żądanie.)

(2) W Ter. Prawdzie '54, str. 49-52 („Królowa z Saby-Figura i Pozafigura”) poświęceni epifaniczni Obozowcy, najwyższa klasa wśród niby-wybrańców, byli przedstawieni. Było tam wykazane, że zupełna liczba klasy wybrańców miała być skompletowana w jej członkach (choć nie w jej ostatecznym rozwoju) w październiku 1954, po czym ci, którzy poświęcają się, nie osiągną przez to stanowiska na epifanicznym Dziedzińcu, tak jak poprzednio mogli je osiągnąć; lecz, zamiast tego osiągną wyższe stanowisko w epifanicznym Obozie, wśród niby-wybrańców. Członkowie niby-wybrańców, szczególnie ci wśród nich, którzy poświęcają się przed rozpoczęciem restytucji a przeto osiągają to wyższe stanowisko jako poświęceni epifaniczni Obozowcy, będą coraz to więcej wysuwali się na czoło w miarę jak czas będzie postępował naprzód poza październik 1954. Te fakty były, jak i dalej będą powodem do stawiania wiele stosownych pytań; przeto wierzymy, że badanie nad niby-wybrańcami i niektórymi spokrewnionymi przedmiotami będzie na czasie i korzystne dla wszystkich. Oświeceni Epifanią bracia szczególnie powinni starać się o to, by dobrze nauczyć się szczegółów połączonych z tym przedmiotem.

(3) Jest dobrze, jeżeli to jest możliwe, określać myśli biblijne, włączając klasy ludu Bożego, przez słowa znajdujące się w Biblii. Jednak, niekiedy jesteśmy zmuszeni nadawać nazwy naukom biblijnym jakie nie znajdują się w Piśmie św., aby przez to jasno wykazać różnice i to w sposób biblijny pomiędzy różnymi fazami przedmiotu, np. tymczasowe i ożywione usprawiedliwienie, albo pomiędzy klasami, np. Starożytno Godni i Młodociano Godni. Określenie podane w Piśmie świętym na Wiek

Tysiąclecia dotyczące klasy, o której teraz mówimy, jest „synowie” (Joel 2:28; Izaj. 60:4). Lecz inne klasy także są nazwane „synami”, np. aniołowie (1 Moj. 6:2, 4; Ijob 1:6; 2:1) i Małe Stadko (2 Kor.6:18; 1 Jan 3:1, 2); stąd jeżeli mamy jasno odróżniać pomiędzy różnymi klasami synów, to nie możemy żadną z nich nazywać „synami”, bez użycia dodatkowych słów dla wyjaśnienia. Z tego to powodu, i również ponieważ to bliżej określa ich, naśladujemy przykładu brata Johnsona w określaniu klasy, która będzie „synami” Wieku Tysiąclecia jako klasę niby-wybraną, którą odtąd nazywać będziemy „niby-wybrańcami”.

(4) Łaciński przedrostek quasi używany w języku angielskim, znaczy Jak gdyby i nadaje myśli znaczenie niemal, widocznie, pozornie, lecz nie znaczy aktualnie. Przeto używamy terminu niby-wybrańcy na określenie tych żydów z Wieku Żydowskiego, oraz pogan i żydów z Wieku Ewangelii, którzy stali się jak gdyby, niemal albo pozornie wybrańcami, jednak nie stali się klasą aktualnych wybrańców. W krótkości określimy ich tutaj w trzech ogólnych grupach i pokażemy ich stanowisko zajmowane przed Bogiem.

TRZY OGÓLNE GRUPY NIBY - WYBRAŃCÓW

(5) Pierwsza z tych trzech ogólnych grup niby-wybrańców składa się z tych żydów, którzy podczas żydowskiego Wieku i Wieku Ewangelii przez wiarę i praktykę przyszedli do harmonii z Przymierzami Abrahama i Mojżesza, oraz pozostali wierni w nich, chociaż nie poświęcili się. Oni przez taki stosunek osiągnęli wyższy stopień zgody z prawdą i sprawiedliwością niż Baszta rodzaju ludzkiego, który będzie pożytkiem dla nich w czasach restytucji (Rzym. 3:1, 2).

(6) Druga ogólna grupa niby-wybrańców składa się z tych pogan (i niektórych żydów), którzy w ciągu Wieku Ewangelii, włączając naszą dobę, chociaż nie są poświęceni, to jednak pokutowali za swoje grzechy i przyjęli Jezusa jako swego Zbawiciela, oraz pozostają wierni okupowi i sprawiedliwości. Przeto oni otrzymali łaskę Bożą w tymczasowym usprawiedliwieniu, z jej towarzyszącymi błogosławieństwami „Pokoju z Bogiem”, która to łaska jest zamierzona, aby była środkiem ku tej (wyższej) łasce, w której stoimy” (Rzym. 5:1, 2), t.j. do jeszcze większych przywilejów i błogosławieństw poświęcenia. Oni osiągnęli dobry stopień harmonii z zasadami prawdy i sprawiedliwości, oraz wzięli się do badania i rozpowszechniania Słowa Bożego. Oni są jak gdyby, niemała lub pozornie wybrańcami

jednakże aktualnie nie są takimi ze względu na to, że nie podjęli dalszego kroku poświęcenia, oddania swej samolubnej i światowej woli, a przyjęcia woli Bożej jako swej własnej. Ponieważ nie zrobili użytku z tymczasowego usprawiedliwienia, które otrzymali jako środek prowadzący do poświęcenia, więc przyjęli tę łaskę Bożą na daremno (2 Kor. 6:1). Jednak, skoro takie jednostki pozostaną wierne okupowi i sprawiedliwości, chociaż nawet nie poświęcą się w czasach przed restytucją, to posiadanie jakiegokolwiek stopnia harmonii z prawdą i sprawiedliwością, jaki osiągnęli w tym życiu, da im przewagę nad drugimi w czasach restytucji,

(7) Trzecia z tych ogólnych grup niby-wybrańców składa się z poświęconych Obozowców Epifanii, którzy poświęcają się przed otwarciem Gościńca Świętobliwości, lecz po 16 września 1954, stąd za późno aby należeć do wybrańców. Oni osiągną w tym życiu o wiele większy stopień zgody z prawdą i sprawiedliwością niż obie niepoświęcone grupy, które były już wymienione.

(8) Te trzy ogólne grupy stanowią niby-wybrańców, czyli klasę „synów”, którzy, z powodu ich rozwoju i ćwiczenia jakie osiągnęli przed restytucją okażą się zdolnymi, i będzie im dany przywilej stania się głównymi pomocnikami Starożytno i Młodociano Godnych w służeniu światu prawdami Tysiąclecia (Ps. 107:21, 22 - P' 41, str. 50 u dołu)

(9) Pismo święte opisuje niby-wybrańców; w różnorodny sposób, często w tej samej łączności z klasami wybrańców, chociaż nie są oni wybrańcami, których jest tylko cztery klasy; Małe Stadko, Wielkie Grono, Starożytno Godni i Młodociano Godni (Ter, Prawda '33 str. 86, par. 6 do par. 12). Obecnie przedstawimy niektóre stosowne ustępy Pisma świętego i spokrewnione myśli.

„SYNOWIE” RESTYTUCJI

(10) Joel 2:28, 29: Słudzy tutaj przedstawiają Małe Stadko; służebnice, Wielkie Grono; starcy, Starożytno Godnych; młodzieńcy, Młodociano Godnych; synowie, niby-wybrańców, a córki, nie wybraną klasę (zobacz E tom 17, str. 31-49).

(11) Izaj. 60:4: Tutaj również „synowie” Chrystusa (Głowy i ciała) w Tysiącleciu, przedstawiają niby-wybrańców, podczas gdy klasa nie wybranych jest przedstawiona przez „córki”; przeto znowu tutaj wyższość klasy niby-wybrańców nad klasą nie wybranych jest przedstawiona, z punktu widzenia wyższości synów nad córkami, jaka jest uważana w krajach wschodnich, oraz że syno

wie są silniejsi niż córki. Co więcej, ta wyższość zdaje się być pokazana w tym ustępie przez córki, które są karmione jako niemowlęta („córki twoje przy boku twoim chowane będą”), stosunkowo nierozwinięte i niedojrzałe, „jako mleka potrzebujący, a nie twardego pokarmu” (Żyd. 5:12-14; 1 Piotr 2:2). U Izaj. 60:9 synowie Chrystusa (Głowy i Ciała) z Tysiąclecia są znowu wymienieni, szczególnie część żydowska. Tutaj o Wielkiej Brytanii („wyspy”) jako narzędziu do pomocy w powrocie Izraela do Palestyny, zwłaszcza przy końcu I fazy, Światowej Wojny, jest przepowiedziane. Następnie w w.13 są opisane cztery wybrane klasy: „Sława libanu (liban znaczy biały, a jego wiecznie zielone drzewa, sława libanu, przedstawiają sprawiedliwość pozafiguralnych Lewitów, Ps. 92:13, 14) do ciebie przyjdzie (pozafiguralni Lewici będą przyproawdzeni do Chrystusa i Kościoła, 4 Moj. 3:6-9), jedlina (Starożytno Godni), sosna (Wielkie Grono) i bukspan (Młodociano Godni, oddający współdziałającą służbę), dla ozdoby miejsca świątynicy mojej (pracę Lewitów, 4 Moj. 3:6-9)”.

CZyste Zwierzęta w Arce Noego

(12) 1 Moj.7:7-24: W zrozumieniu tego ustępu mamy pomoc w 1 Piotr. 3:20, 21; gdzie jest pokazane, że osiem osób w arce Noego przedstawia poświęconych. Arka wyobraża Przymierze Abrahama, ucieleśnienie rady Bożej, której centralnym zarysem jest Nasienie Abrahama, Chrystus (A 369), którego napelniająca i reorganizująca moc będzie błogosławić wszystkie narody ziemi (Gal. 3:8, 16, 29). Według Pisma świętego, są cztery wybrane klasy, które w tym życiu, w ich poświęceniu się Bogu, otrzymują dobre świadectwo przez wiarę w Przymierze Abrahama. Rozumiemy, że te cztery wybrane klasy są wyobrażone przez cztery pary ludzi, którzy weszli do arki. Noe niewątpliwie przedstawia naszego Pana, który jest dziedzicem sprawiedliwości, która przyszła do nas przez wiarę (Żyd. 11:7 - słowa przetłumaczone na „uczciwość wyświadczając” w tym wierszu mogłyby być lepiej oddane przez słowa” będąc pobożnie usposobiony”). Przeto, Noe i jego żona przedstawialiby Jezusa, Głowę oraz Kościół, Jego Ciało; w tej łączności Sem i jego żona widocznie przedstawiają odpowiednio wodzów klasy Starożytno Godnej i resztę tej klasy; Jafet i jego żona, wodzów Wielkiego Grona i resztę tej klasy; a Cham i jego żona, wodzów klasy Młodociano Godnej oraz pozostałych członków tej klasy.

(13) Lecz zwierzęta również były zachowane w arce co najmniej po jednej parze z każdego rodzaju czystych i nieczystych. Ro-

zumiemy, że te zwierzęta przedstawiają, niby-wybrańców i klasę nie wybraną, którzy ostatecznie będą zbawieni. Zwierzęta czyste przedstawiają niby-wybrańców tj. wierzących i praktykujących żydów w Przymierze Abrahama i Przymierze Mojżesza, jako figuralnie czystych, którzy będą zbawieni w Tysiącleciu, oraz wierzących w okup i praktykujących sprawiedliwość tymczasowo usprawiedliwionych, jako tymczasowo czystych, którzy będą zbawieni. Zwierzęta nieczyste przedstawiają tych, spośród nie wybranej klasy, którzy będą zbawieni; ci zaś którzy zginęli w potopie przedstawiają z jednego punktu widzenia tych, którzy zginęli pod przekleństwem Adamowym, a z innego punktu widzenia przedstawiają ruchy i systemy królestwa szatana oraz klasę wtóre j śmierci. Zwierzęta były umieszczone w arce aby figurować w sposób przewidujący, że niby-wybrańcy i klasa nie wybrana, które będą zbawione, zostaną objęte w Przymierzu Abrahama, Tak jak arka w figurze była środkiem ratunku od potopu, tak Boski wieczny zamysł - Przymierze Abrahama - jest dla wszystkich, którzy są w nim środkiem bezpieczeństwa od zniszczenia. Jest całkiem widoczne, że zwierzęta czyste i nieczyste zajmowały całkiem odrębne miejsca w arce od tych, jakie zajmował Noe i jego rodzina; tak samo w pozafigurze niby-wybrańcy, z jednej strony, i klasa nie wybrana, która będzie zbawiona, z drugiej strony, mają całkiem odrębne pokrewieństwo w Przymierzu Abrahama od pozafiguralnego Noego i jego rodziny, tj. od czterech wybranych klas.

(14) Pogląd, jaki przedstawiliśmy w dwóch poprzednich paragrafach, mianowicie, że arka przedstawia Przymierze Abrahama, z Chrystusem (Głową i Ciałem) jako jego centralnym zarysem, że Noe, jego żona, jego trzech synów oraz ich żony przedstawiają cztery wybrane klasy, i że zwierzęta czyste i nieczyste w arce wyobrażają odpowiednio niby-wybrańców i klasę nie wybraną, jest poglądem zgodnym z Pismem świętym, rozumem i faktami. Ten pogląd stoi w znamienym kontraście z innymi poglądami, które są rozpowszechniane wśród ludu w Prawdzie, takie jak sekciarski pogląd, który wodzowie Towarzystwa usiłowali wprowadzić, mianowicie, że ich organizacja jest pozafiguralną arką, jedynym środkiem bezpieczeństwa Zachowującym od zniszczenia. Ani też nie byli w stanie dać zadowalające wyjaśnienie odnośnie tego, co przedstawia Noe, jego żona i jego trzech synów oraz ich żony.

FIGUROWANI W BRACIE ABRAHAMA NACHORZE

(15) 1 Moj. 11:27-32: Wierzymy, że Tare w Haranie przedstawia całą klasę tymcza-

sowo usprawiedliwionych z wieku Ewangelii, a jego synowie Nachor i Haran przedstawiają dwie klasy tymczasowo usprawiedliwionych z Wiek Ewangelii, które nie poświęcają się: (1) częściowo wiernych (członków z niby-wybrańców), którzy dalej wiernie wierzą w Chrystusa i uprawiają sprawiedliwość, a którzy w Tysiącleciu będą wynagrodzeni tak jak wierni Przymierzu wierzący żydowie, i (2) tych niewiernych, spośród nich którzy wracają do grzechu, i którzy w Tysiącleciu będą traktowani jak niewierzący żydowie i poganie. Abraham w tej łączności przedstawia tych tymczasowo usprawiedliwionych, którzy ewentualnie poświęcili się i stali się członkami Małego Stadka. Pobyt Abrahama w Hawranie przedstawia ich postój w tymczasowym usprawiedliwieniu zanim postąpili do poświęcenia; jego podróż i wejście do ziemi Chananejskiej (1 Moj. 12:4, 5), po czym stał się dziedzicem obietnicy, przedstawiają ich postęp ku poświęceniu i osiągnięcie poświęcenia, ożywionego usprawiedliwienia i spłodzenia z Ducha, od tego czasu oni stali się dziedzicami obietnic. Lot w tej łączności przedstawia tych, którzy ewentualnie będą należeć do Wielkiego Grona; albowiem on szedł tą samą drogą co Abraham, włączając wejście do ziemi Chananejskiej, gdzie, jednak, opuścił Abrahama (Małe Stadko) a osiadł się w Sodomie (nominalnym Kościele).

SYNOGARLICA I GOŁĘBIĄTKO OFIARY ABRAHAMA

(16) 1 Moj.15:7-21: Ten ustęp jest roztrząsany szczegółowo w Ter. Prawdzie '27, str. 79, par.27 (porównaj z P' 39 str. 100 i 101). Rozumiemy, że synogarlica i gołębiątko, które Abraham ofiarował według Boskiego wyszczególnienia (w. 9, 10) przedstawiają dwie klasy z niby-wybrańców, tak jak to brat Johnson pokazuje na str.79, par. 31: „Należy bowiem zwrócić uwagę, że Abraham użył na ofiarę trzy zwierzęta i dwa ptaki (1 Moj. 15:9). Zdają się one wyobrażać pięć klas, które będą mniej więcej odłączone od Pana od czasu Przymierza (Abrahamowego) - 2045 przed Chr. - aż gdy ostatni z Małego Stadka zapieczętowany zostanie na czole (18 kwietnia 1916 - na Wielkanoc: str. 79, par. 27). Jałowica (C. Przyb. 119-126; zdaje się wyobrażać Starożytnych Godnych i Młodociano Godnych (te dwie klasy bywają niekiedy łączone razem, jako jedna klasa w niektórych figurach, jak na przykład Elizeusza itd.); koza - Wielkie Grono - uważane jako takie, a nie jako z początku ubiegające się o koronę w sposób pojedynczy” - P' 39, str. 101; baran - Chrystusa; synogarlica, - tych z cielesnego Izraela, którzy częściowo trzymali się obietnic i Mojżesza; gołąb - tych z próbnie uspra-

wiedliwionych, którzy pozostali wierni Okupowi i Sprawiedliwości. Przeżywanie zwierząt zdaje się wyobrażać całkowite poświęcenie i śmierć („dobre zdanie sprawy przez wiarę”) klas, jakie one wyobrażają; a pozostawienie ptaków niepodzielonymi zdaje się nasuwać niekompletne poświęcenie (nie „dobre zdanie sprawy przez wiarę”) Izraela cielesnego i próbnie usprawiedliwionych. Znak dany Abrahamowi w tej umowie, chociaż koncentrował się na ofierze całego Chrystusa - najwyższej klasy cierpiących za sprawiedliwość - obejmował wszystkie klasy Nasienia Abrahamowego, które cierpiały mniej więcej z powodu wiary w niektóre lub we wszystkie obietnice dane Abrahamowi. Przeto, ofiary Abrahama w 1 Moj. 15:7-21, zdają się pokazywać jasno wszystkie klasy Nasienia Abrahamowego, które były mniej więcej odłączone Panu od 2045 przed Chr. aż do Wielkanocy 1916. Zwierzęta, które były podzielone, wyobrażają cztery wybrane klasy, które poświęciły się, a ptaki, które nie były podzielone, wyobrażają dwie klasy niby-wybrańców, które nie poświęciły się - wiernych przymierzu wierzących żydów i wiernych wierzących w okup oraz uprawiających sprawiedliwość tymczasowo usprawiedliwionych. Ponieważ ten obraz odnosi się tylko aż do 18 kwietnia 1916, i ponieważ nowi poświęcający się ludzie byli w owym czasie (a nawet aż do 16 września 1954) nadal przyjmowani jako przyszli członkowie czwartej wybranej klasy - Młodociano Godnej, nie było więc w 1916 i następnie aż dotąd, tj. do 16 września 1954 poświęconych członków wśród klasy niby-wybrańców. Stąd poświęceni Obozowcy Epifanii jako tacy nie są objęci w tym obrazie.

PIĄTE Z RZĘDU NASIENIE ABRAHAMA

(17) 1 Moj. 22:16-18: Tutaj jest przedstawione Przymierze związane Przysięgą, które jest sercem ewangelii (Rzym. 4:16; Gal. 3:6-9). Cno wyszczególnia pierwszą obietnicę Przymierza Abrahamowego, w którym wszyscy są objęci (1 Moj. 12:2, 3), mianowicie „uczynię cię w naród wielki”. Ono pokazuje, że błogosławieństwo wszystkich narodów ziemi przyjdzie przez nasienie Abrahama, i że to Nasienie w jego szerszym znaczeniu będzie pomnożone zarówno w jego niebieskich jak i ziemskich aspektach - jako gwiazdy niebieskie, i jako piasek, który jest na brzegu morskim. Niebieskie nasienie składa się z Małego Stadka i Wielkiego Grona, a ziemskie nasienie najpierw składa się z Starożytno i Młodociano Godnych, a następnie z niby-wybrańców, „piątego z rzędu nasienia Abrahamowego” (E tom 12, str., 185), którzy „jako specjaliści pomocnicy Starożytno i Młodociano Godnych.....,

jako najniższego rzędu nasienie Abrahama sprzed Tysiąclecia, będą specjalnie użyci ponad resztę klasy restytucyjnej do błogosławienia wszystkich narodów ziemi zgodnie z Przymierzem” (E tom 11, str. 293). Ponieważ niby-wybrańcy są podrzędną częścią nasienia, które ma błogosławić wszystkie narody ziemi, jest więc oczywiste, że podobnie do Starożytno i Młodociano Godnych, oni są rozwijani jako taka klasa pod ziemskimi zarysami tego Przymierza związanego Przysięgą, chociaż, ma się rozumieć, im zostanie zaofiarowany żywot wieczny pod Nowym Przymierzem, które wkrótce będzie ustanowione.

POZAFIGURALNE DZIECI KETURY

(18) 1 Moj. 25:1-4 (porównaj 1 Kron. 1:32, 33): Dowiadujemy się z listu do Gal. 4:22-31, że Sara żona Abrahama przedstawia przymierze, które rozwija Chrystusa Głowę i Ciało (pozafiguralnego Izaaka), i że Hagar niewolnica, z której Abraham też miał syna, przedstawia Przymierze Zakonu, które rozwijało cielesnego Izraela (pozafiguralnego Ismaela) w Wieku Żydowskim. Cytaty z 1 Moj. 4 25:1, 2 pokazują nam, że po śmierci Sary, Abraham pojął Keturę za żonę (założnicę - 1 Kron. 1:32), i że ona porodziła mu sześć synów. Połączenie się Ketury w to pokrewieństwo z Abrahamem, dowodzi że ma charakter figuralny (Ter. Prawda '50, str. 68, par. 6); a ponieważ Abraham przedstawia Boga, wynika z tego, że Keturę również jest figurą na przymierze Nowe Przymierze, które Bóg ustanowi w Tysiącleciu, „po tych dniach”, tj. po Wieku żydowskim i Wieku Ewangelii (Jer. 31:33; Żyd. 8:10 - Ter. Prawda' 35, str. 60 par. 1), po przestaniu działania zarówno Przymierza Sary jak i Przymierza Hagary (Z str. 4309; zobacz Ter. Prawda' 35, str. 51-61 i 68-75, o 21 dowodach, że Nowe Przymierze nie działa w Wieku Ewangelii). Przeto potomkowie Abrahama zrodzeni przez Keturę przedstawiają klasy (włączając niby - wybrańców) i subdywizje klas, które rozwijają się w Tysiącleciu pod Nowym Przymierzem. Rozdział 60 z Izajasza stosuje się do Tysiąclecia, w którym jest nawet wzmianka o niektórych z rodziny Ketury (w. 6).

(19) „Bez żadnej wątpliwości możemy twierdzić, że cały 60 rozdział prorocstwa Izajasza opisuje tysiącletnie królowanie Chrystusa, pod obrazem miasta - Syjonu (w. 14) - ta sama myśl jest opisana w obrazie Nowego Jeruzalemu w Obj. 21” (Ter. Prawda '35, str. 72, par. 2, str. 73, szpal. 2, par. 1 i str. 71; E tom 15, str. 681; E tom 16, str. 140). Wśród innych wierszów, w. 4, 13 - zauważ komentarze w par. (11) powyżej - dowodzą jasno, że odnoszą się do Chrystusa

(Głowy i Ciała), w Tysiącleciu (zobacz również E tom 17, str. 150, 148; D str. 785, par. 2 i str. 786; E tom 11, str. 293; P '26, str. 118, szpal. 2; Ter. Prawda '39, str. 73, szpal. 1; P' 50, str. 7; E tom 1, str. 535 i 536; E tom 9, str. 24; E tom 16, str. 138). Wiersz 13 pokazuje inne trzy wybrane klasy przychodzące do „ciebie” - Chrystusa (Ter. Prawda '30, str. 56, szpal. 1). „Synowie” z w. 4 przedstawiają, niby-wybrańców z żydów (porównaj z w. 9; E tom 17, str. 46) i pogan, a „córki” przedstawiają, nie-wybranych, przychodzących do Chrystusa (Głowy i Ciała) po błogosławieństwa restytucyjne pod Nowym Przymierzem (porównaj z Izaj. 2:2, 3; Ps. 72 - E tom 17, str. 315-320); wiersz 5 pokazuje że to obejmuje nawrócenie „zgrai morskiej” wzburzonych mas (porównaj z Obj. 21:1). Wiersz 7 wymienia Kedara i Nebajota, dwóch najstarszych, a zatem naczelnych synów Ismaela, którego dwanaście synów przedstawia dwanaście pokoleń cielesnego Izraela (1 Moj. 25:13-16). Ci dwaj synowie tutaj „stoją symbolicznie za dwa główne podziały Izraela według tego jak byli nazwani w podzielonym królestwie: Izrael (dziesięć pokoleń pod Efraimem) i Juda, dwa pokolenia pod Judą) i tak też są nazwani w klasycznym tekście, opisującym o Nowym Przymierzu - Jer. 31:31-34” (Ter. Prawda '35, str. 72, par. 2). Podczas Wieku Ewangelii, gdy Chrystus (Głowa i Ciało) był w procesie rozwoju, cielesny Izrael był odrzucony od łaski Bożej (Gal. 4:29, 30; Rzym. 11:1-25); lecz w Tysiącleciu, gdy Chrystus czyni Nowe Przymierze z nimi, to oni będą znowu w łasce z Nim i będą Mu przyjemni (w. 7; Rzym. 11:26-33). Te rozważania bardzo jasno pokazują, że prorocstwo Izajasza rozdział 60 jest postawiony w tysiącletnim panowaniu Chrystusa, gdy cielesny Izrael będzie błogosławiony pod Nowym Przymierzem, które Bóg uczyni z nimi (Jer. 31:31). Stąd wiersz 6, przez wymienienie w tysiącletnim zestawieniu Madyjana, Efa i Saby, grzech potomków Abrahama zrodzonych z Ketury, którzy tutaj zdają się stać za wszystkich, którzy będą rozwinięci w Tysiącleciu pod Nowym Przymierzem (porównaj z Ps. 72 :10, 15 - E tom 17, str. 317, 318), jest dalszym dowodem, że Keturę przedstawia Nowe Przymierze. Przeto, szesnaście wymienionych synów wnuków i prawnuków Ketury, 1 Moj. 25:2-4; porównaj z 1 Kron. 1:32, 33) wyobrażają klasy (włączając niby-wybrańców) i subdywizje klas, które będą rozwijane pod Nowym Przymierzem w Tysiącleciu. Zestawiamy tych szesnastu potomków Ketury jak następuje (1) Zamram (2) Joksan (Saba Dedan) (Asurym Letusym Leumym) (3) Medan (4) Midyjan (Hefa, Heter, Henoch, Abyd, Elda) (5) Jesbok (6) Suach

(20) Teraz wykażemy w każdym wypadku

klasę albo subdywizję klasy zrodzonej w Tysiącleciu przez pozafiguralną Keturę, które zdają się być wyobrażone przez stosowne osoby: Zamram (święcony), pierworodny syn Ketury, przedstawia 70 najwybitniejszych członków spośród Starożytno i Młodociano Godnych, którym, będą dane najzaszczytniejsze stanowiska w ziemskiej fazie Królestwa podczas ustanowienia i pieczętowania Nowego Przymierza (2 Moj. 24:1,9; - E tom 11, str. 405, 412), Joksan (łowca ptaków, zwycięzca upadłych aniołów) przedstawia drugą klasę, która będzie rozwijać się pod Nowym Przymierzem, tj. Starożytnych i Młodociano Godnych w ogólności (porównaj Ter. Prawdą '35, str. 72, szpal. 1; P'38, str. 158, ostat. par. 50, str. 15, szpal. 2). Jego synowie Saba (przysięga) i Dedan (niski), odpowiednio przedstawiają Starożytno i Młodociano Godnych. Trzej synowie Dedana przedstawiają trzy grupy Młodociano Godnych, według Lewickich podziałów, w których byli rozwinięci (Ter. Praw. '30, str. 55, szpal. 2, par. 2 i str. 56, par. 1); (a) Asurym (mocarze) przedstawia tych Młodociano Godnych, którzy byli rozwinięci w połączeniu z grupą kaatyków Wielkiego Grona, najwyższej z tych trzech grup Lewitów; (b) Letusym (uciemiężeni) przedstawia, tych Młodociano Godnych, którzy rozwinęli się w oddziale Merarytów Wielkiego Grona, np. w Towarzystwie, gdzie niewątpliwie byli ciemiężeni; (c) Leumym (Ludy) przedstawia tych Młodociano Godnych, którzy rozwinęli się w oddziale Gersonitów, Wielkiego Grona, którzy w swej służbie ewangelistycznej mieli do czynienia z ludźmi. Te trzy grupy Młodociano Godnych są również wyobrażone w trzech rzędach ciosanych kamieni znajdujących się wokół zewnętrznej sieni świątyni Salomona (I Król. 7:12; zobacz Ter. Prawdę '56, str. 23, szpal. 1, par. 2).

(21) Następni z rządu wśród dzieci Ketury przychodzą restytucjoniści, jako odrębni od powyżej wymienionych wybranych klas, które otrzymają życie pod Nowym Przymierzem, Medan (walka) przedstawia trzecią klasę, która będzie rozwijaną pod Nowym Przymierzem - poświęceni epifaniczni Obozowcy, najwyższa klasa wśród restytucjonistów. Pod kierownictwem Starożytno i Młodociano Godnych, oni będą najzdolniejszymi polemistami (Juda 3) w obronie Prawdy, Midyjan (to imię znaczy to samo co Medan) przedstawia czwartą klasę, która będzie rozwijać się pod Nowym Przymierzem - Niby-Wybrańców z cielesnych Izraelitów (Ter. Prawda '35, str. 972, szpal. 1, par. 2) którzy również będą polemistami na rzecz Prawdy. Pięciu synów Midyjana (I Moj. 25:4) zdaje się przedstawiać pięć

następujących grup wśród żydowskich niby-wybrańców: (a) Hefa (ciemność) przedstawia tych Izraelitów, którzy w Wieku Żydowskim nie byli dosyć wierni aby stać się członkami klasy Starożytno Godnej, lecz nadal zachowali wiarę w obietnice Abrahamowe i trzymali się Przymierza Mojżeszowego, tj. wierni Przymierzem wierzący Żydzi w Wieku Żydowskim. Jako grupa oni byli w znacznej ciemności, (b) Hefer (jelonek - niedojrzałe zwierze) przedstawia tych Żydów, którzy w Wieku Ewangelii, lecz przed nawróceniem Izraela w ucisku Jakuba (II fazie), są wierzącymi w obietnice Abrahamowe i Przymierze Mojżesza, i pozostają wierni w tym aż do śmierci, przed czasem nawrócenia Izraela. Z powodu niedojrzałości, oni potrzebują dużo mleka Słowa Bożego. (c) Henoah (wtajemniczony, nauka) przedstawia tych Żydów, którzy podczas Wieku Ewangelii, lecz przed datą 16 września 1954 (gdy Bazyleja rozpoczęła się w jej pierwszym początku, przyjęli Jezusa, jako swego Zbawiciela, lecz omieszkali poświęcić się, jednak pozostali wierni okupowi i sprawiedliwości. Oni osiągnęli dużo korzyści przez zdobycie znajomości przez przyjęcie Jezusa, jako swego Nauczyciela, przynajmniej częściowo, (d) Aby (ojciec znajomości) przedstawia tych Żydów, którzy po dacie 16 września 1954, lecz przed nawróceniem Izraela przyjmują Jezusa, jako swego Zbawiciela i jako niepoświęceni wierzący pozostają wierni okupowi i sprawiedliwości. Ta grupa ma nawet więcej korzyści niż poprzednie grupy, (e) Elda (bóg znajomości; potężny w znajomości) przedstawia tych Żydów, którzy napocą się w czasie nawrócenia Izraela w łączności z uciskiem Jakuba i tuż przy jego końcu (Ter. Prawda '30, str. 47, szpal. 1). Oni wtedy będą mieli największą przewagę ze wszystkich niepoświęconych żydowskich członków niby-wybrańców w osiągnięciu znajomości Prawdy. Tym sposobem widzimy, że tak jak to jest sugerowane przez znaczenia imion, te pięć grup składają się wszystkie z niepoświęconych żydowskich członków niby-wybrańców, począwszy od tych z Wieku Żydowskiego, którzy mieli najmniej korzyści w uzyskaniu znajomości aż do tych, którzy będą żyć w czasie nawrócenia Izraela w ucisku Jakuba (II fazie) i którzy będą mieli największą stosowną korzyść.

(22) Jesbok (opuszczający) przedstawia piątą klasę, która otrzyma życie pod Nowym Przymierzem - wierni tymczasowo usprawiedliwieni poganie. Ta klasa również porzuciła grzech, i weszła w bliższe pokrewieństwo z Bogiem niż niesprawiedliwieni, tj. świat w ogólności. Chociaż nie jest to wy-

szczególności, tak jak w wypadku pozafiguralnego Midyjana i jego pięciu synów, to jednak ta klasa również składa się z jednostek, które mają różne stopnie sposobności i wynikający z tego rozwój w znajomości. Wielu z tej klasy podczas Wieku Ewangelii rozwijało się w sekciarskich systemach, gdzie w wielu wypadkach oni mieli bardzo mało sposobności dowiedzenia się o Prawdzie Słowa Bożego i o przywilejach poświęcenia; inne wśród nich, szczególnie tu przy końcu Wieku, są ubłogosławieni dużą ilością światła Prawdy będącej obecnie na czasie i zrozumieniem przywilejów poświęcenia. Jednak, to nie znaczy, że ci ostatni będą mieli najwyższe miejsce wśród tej grupy niby-wybrańców; ale raczej, na zasadzie, że „komu wiele powierzono, więcej będą chcieć od niego” (Łuk. 12:48), może być odwrotnie - ci z nich, którzy mieli większe sposobności dotyczące Prawdy i przywilejów poświęcenia, a nie odpowiedzieli na nie właściwie (2 Kor. 6:1), mogą otrzymać najniższe miejsce wśród tej klasy, trochę wyższe od tego, jakie zajmują nie wybrani; wielu z powodu częściowej samowoli mogą utracić całkiem miejsce wśród klasy niby-wybrańców. Suach (niskie miejsce, depresja) przedstawia nie wybranych, najniższą klasę, która będzie rozwijać się pod Nowym Przymierzem. Oni są „córkami” z Joela 2:28; Izaj. 60:4, tj. niewierzącymi poganami i tymi Żydami, którzy porzucili obietnice Przymierza. Nie wybrani poganie są również pokazani w Ezech. 16:60, 61, jako wchodzący pod Nowe Przymierze. Tutaj także te wzmiankowane osoby są pokazane, jako „córki, „, albowiem jako nawróceni będą oni symbolicznymi córkami cielesnego Izraela (E tom 17, str. 146)

(23) Jak zdumiewającym jest to w naszych oczach, widząc że sześć synów Ketury tak stosownie i zupełnie wyobrażają sześć klas, obejmując wszystkich, którzy będą rozwijani pod Nowym Przymierzem, począwszy od najwyższej aż do najniższej klasy: (1) 70 najwybitniejszych osób spośród Starożytno i Młodociano Godnych; (2) klasa Godnych dzieli się na Starożytno i Młodociano Godnych, z trzema podziałami Młodociano Godnych, które były również wykazane; (3) Poświęceni epifaniczni Obozowcy; (4) Niby-wybrańcy z cielesnego Izraela, którzy dzielą się na pięć grup; (5) wierni tymczasowo usprawiedliwieni poganie, i wreszcie (6) nie-wybrana klasa. Już zauważyliśmy powyżej w par. (19), że trzej potomkowie Ketury, którzy są wymienieni u Izaj. 66:6 zdają się tam stać za wszystkich innych. Przeto Saba (starożytno Godni) stoi tam również za Młodociano Godnych (podob-

nie tak jak klasy Seby i Saby z Ps. 72:10 są objęte tylko w Sabie w w. 15 - E tom 17, str. 317, 318), a Mdyjan i Hefa, obejmuje przez włączenie wszystkich innych członków klasy restytucyjnej (E tom 15, str. 682), zarówno „tych wierzących Izraelitów będących obecnie w ciemności, którzy staną się zwycięzcami w Tysiącleciu” (E tom 6, str. 717; Ter. Prawda '35, str. 72, par. 2, linia 35 i 36 - w polskim tłumaczeniu opuszczono na linii 35 po słowie „tych” słowa wierzących Izraelitów (?) - porównaj z E tomem 6) jak i ewentualnie wiernych tymczasowo usprawiedliwionych pogan i nie-wybranych (przedstawionych oddzielnie w Jesboku i Suachu); albowiem aby uzyskać życie pod Nowym Przymierzem (które będzie uczynione z Izraelem - Jer.31:31 -33) oni muszą stać się „prawdziwie Izraelitami”. Dopiero wtedy „gdy rodzaj ludzki stanie się częścią Izraela, obietnice uczynione Żydom również będą zastosowane do pogan” (E tom 15, str. 730, 733). Oddajemy Bogu wszelką chwałę, oraz tęsknimy i modlimy się za czasem gdy wszystkie dzieci pozafiguralnej Ketury w poświęceniu oddadzą Chrystusowi służbę stosowną dla Boskich istot (złoto), z wybornymi ludzkimi władzami (kadzidło), a „chwały Pańskie opowiadać będą”!

KRÓLOWA Z SABY I JEJ ŚWITA

(24) 1 KRÓL. 10: 1-13; 2 Kron. 9: 1-12. Te wiersze opisują królową z Saby i jej wizytę w Jeruzalemie, z jej orszakiem lub świtą, aby zbadać mądrość i bogactwo Salomona. Tak jak to jest pokazane w Ter. Prawdzie '54, str. 49-52, ona przedstawia tych, którzy są albo mają stać się poświęconymi epifanicznymi Obozowcami, najwyższą klasą z niby-wybrańców. Wielka liczba badań Prawdy dokonywana jednak przez niepoświęconych członków klasy królowej z Saby jest przedstawione przez jej orszak albo świtę. Wśród nich jest wielu takich, którzy będą stanowili te dwie drugie ogólne grupy z niby-wybrańców wymienione w par.(5) i (6).

WYWYŻSZENIA DOLINY JERUZALEM

(25) Ps.72:3: W Ter. Prawdzie '33, str. 87, par.7, brat Johnson oświadcza, że „Cały ten Psalm opisuje królowanie Chrystusa podczas Tysiąclecia, dając do zrozumienia, że figuralne Jeruzalem będzie siedzibą Rządu”. On tam podaje że góry Jeruzalemskie, Syjon i Moria, przedstawiają, pierwsza niebieską, a druga ziemską fazę Królestwa, tj. Chrystusa i Starożytno Godnych jako dwie najwyższe władze Królestwa; a pagórki, Akra i Bezeta przedstawiają odpowiednio podrzędne władze Królestwa, tj. Wielkie Grono i klasę Młodociano Godną.

Począwszy od linii 26 tego samego par. on oświadcza, że: „Ród ludzki wyobrażony jest przez części równiny literalnego Jeruzalemu”. W E tomie 12, str. 526, brat Johnson analizuje „części równiny” i pokazuje, że składają się one z dwóch klas restytucji. Po wykazaniu, że dwie góry i ich pagórki przedstawiają „dwie fazy Królestwa”, on oświadcza „Dolina, pomiędzy szczytami gór, wyobraża klasę Restytucji: wyższe części równiny przedstawiają niby- wybrańców, składających się z wierzących Żydów i wiernych usprawiedliwionych z wiary pogan, a niższe części równiny przedstawiają niewierzących. Żydów i pogan w tym życiu” Myśl z Ps. 72:3 zdaje się pokazywać, że dwie fazy królestwa, współdziałające przez podrzędne władze Królestwa (Wielkie Grono i klasę Młodociano Godną), będą użyte przez Jehowę do błogosławienia rodzaju ludzkiego, niby-wybrańców i nie-wybranych, prawdziwym i trwającym pokojem (porównaj z w. 7), oraz pomyślnością przez sprawiedliwość podczas tysiąclecia.

OZDOBA SARONU

(26) Izaj. 35:2 Chociaż wśród innych rzeczy „pustynia” i „miejsce leśne” mają niewątpliwie literalne zastosowanie, to jednak należy zauważyć, że w E tomie 17, str. 330-332 (szczególnie str. 331 u góry) brat Johnson daje im także symboliczne zastosowanie; w tej łączności on pokazuje, że „wody” i „potoki” z w. 6 przedstawiają Prawdę Słowa Bożego, i że „miejsce suche” z w., 7 przedstawia „to, co było pozbawione Prawdy”. W restytucji „weselić się będzie pustynia, i zakwitnie jako róża; ślicznie zakwitnie i radując się weselić się będzie z wykrzykaniem; chwała Libanu (biały – w aluzji do sprawiedliwości Królestwa) będzie jej dana, ozdoba (wspaniałość) Karmelu (owocny - Starożytno i Młodociano Godni i Saronu (równina - niby-wybrańcy) one (miliony z odkupionych na ziemi) ujrzą chwałę Pańską (w tym poetycznym paralelizmie „chwała Jehowy” odnosi się ponownie do „chwały Libanu”) i ozdobę Boga naszego (tutaj paralelizm odnosi się znowu do „ozdoby Karmelu i Saronu” porównaj z E tomem 12, str. 518, 519). Wielka i chwalebna zmiana jest tu opisana dla świata rodzaju ludzkiego, pod figurą spustoszałej pustyni przemienionej na bujną roślinność, albowiem „wody na puszczy wynikną, a potoki na pustyniach” - podobnie jak miejsce suche tak rodzaj ludzki będzie odświeżony i odmłodzony wodą Prawdy (porównaj Ps. 72: 6), albowiem Bóg chce aby wszyscy ludzie byli zbawieni, i przyszli do dokładnej znajomości Prawdy (I Tym. 2:4; Jer. 31:34). Chwała Królestwa Bożego i jego sprawiedliwość, szczególnie tak jak są one objawione w

Starożytno i Młodociano Godnych (pozafiguralnej górze Karmelu, która stoi na przedzie i wznosi się ponad równiną Saronu) i niby-wybrańcach (pozafiguralny Saron), będą widziani przez wszystkich z rodzaju ludzkiego (czaj. 40:5), albowiem, pod kierownictwem Starożytno i Młodociano Godnych, niby-wybrańcy nawrócą cały pogański świat do prawdziwej wiary i sprawiedliwości klasy restytucyjnej (Dz. Ap. 15:16, 17). Ma się rozumieć, że równina Saronu nie wznosiła się tak wysoko jak góra Karmel; tak samo niby-wybrańcy nie będą tak wywyższeni jak Starożytno i Młodociano Godni, którzy otrzymają „lepsze zmartwychwstanie” (Żyd. 11: 35; E tom 1, str. 268; Ter. Prawda '33 str. 89, szpal. 2 u dołu; Ter. Prawda '23, str. 69, szpal. 2, par. i cała str. 70 i Ter. Prawda '32, str. 47, szpal. 1).

„PODRZĘDNI KSIĄŻĘTA TYSIĄCLECIA

(27) W zastosowaniu na tysiąclecie Obóz Przybytku przedstawia „stan świata doznającego restytucji” (P' 40, str. 14; Ter Prawda '56, str. 11). Ten Obóz będzie podzielony na pozafiguralnych dwanaście pokoleń, które będą składać się z klasy restytucyjnej - „Tysiącletniego Izraela Bożego” (zobacz, np. E tom 17, str. 360-363). Widocznie „Książętami” stojącymi na czele tych dwunastu pokoleń będą Starożytno i Młodociano Godni, albowiem w tym czasie; (Izaj. 32:1) „książęta w sędzie panować będą” (E tom 17, str. 111, 329); i (Ps. 45:17) „miasto ojców twych będziesz mieć synów swych, których postanowisz książętami po wszystkiej ziemi”, „Starożytno Godni będą książętami - a nie królami - po wszystkiej ziemi, a w tym będą mieli jako towarzyszy Młodociano Godnych.... Ci Starożytno i Młodociano Godni będą podrzędnymi władcami pod Chrystusem; podczas gdy świat - przedstawiony przez dwanaście pokoleń Izraela - nie tylko nie będzie wcale panował, lecz będzie im poddany. Starożytno i Młodociano Godni będą stali jako widzialni władcy przed światem i jako tacy będą uznani przez świat, który będzie im posłuszny” (E tom 17, str. 107). To, że na czele każdego pokolenia był jeden książę (4 Moj. 1: 5-16) nie koniecznie znaczy, że tylko jedna jednostka z Starożytno i Młodociano Godnych będzie na czele każdego poszczególnego pokolenia, albowiem w zastosowaniu na Wiek Ewangelii książęta w każdym wypadku przedstawiali „wodzów (nie jednego lecz wielu)” w każdym z pozafiguralnych pokoleń (Ter. Prawda '27, str. 10, par. 7). W figurze wodzowie albo książęta mieli „podwładnych” (Ter. Prawda '53, str. 84, szpal. 1 u dołu) którzy byli posiłkowymi książętami albo hetmanami. Przeto byli setniki,

pięćdziesiątniki i dziesiątniki. Widocznie byli też książęta nad różnymi, domami w pokoleniu, jak, np. jest to pokazane w wypadku Zamrego, o którym jest powiedziane że był to „księżę domu ojca swego, z pokolenia Symeonowego” (4 Moj. 25:4). Tak samo Starożytno i Młodociano Godni, jako książę ta będą mieli zdolnych pomocników w klasie niby-wybrańców (szczególnie w poświęconych epifanicznych obozowcach), zgodnie z ich różnymi zdolnościami, albowiem niby-wybrańcy widocznie są przed-stawieni wśród podwładnych czyli posiłkowych książąt albo hetmanów. Oni będą pomagać nie wybranym, „córkom” (Izaj. 60:4; Joel 2:28), na Gościńcu Świętobliwości, albowiem „jako wielcy misjonarze Tysiąclecia, pod kierownictwem Chrystusa i Kościoła w pierwszym rządzie, oraz Starożytno i Młodociano Godnych w drugim rządzie, oni będą szli wszędzie nawracając pogan i odstępczych Żydów do słowa i dzieła Bożego” (E tom 17, str. 539).

POZAFIGURALNA MARIA Z TYSIĄCLECIA

(28) W 2 Moj. 15: 1-21 jest figuralnie przedstawiona chóralna pieśń Alleluja symbolicznych niebios i ziemi, która zacznie się pozafiguralnie po zniszczeniu upadłych aniołów i odstępczych ludzi przy końcu Małego Okresu. Mojżesz (w. 1) wyobraża Jezusa i Kościół, którzy będą tym Boskim natchnionym kompozytorem tego wspaniałego hymnu zbawienia. Synowie Izraelscy, przyłączający się do tej pieśni, wyobrażają Starożytnych i Młodocianych Godnych jak i Wielkie Grono i prawdopodobnie pokutujących i przywróconych do pierwotnego stanu aniołów, przeto są cztery, a prawdopodobnie pięć klas duchowych, które połączą się w chóralnej pieśni Alleluja w niebie. Z drugiej strony Maria i inne niewiasty Izraelskie wspomniane w wierszach 20 i 21, reprezentują dwie ziemskie klasy: Maria, która przewodziła innym niewiastom w śpiewaniu pieśni, przedstawia klasę niby-wybrańców. „wierzących żydów w dawnych czasach Starego Testamentu, którzy nie byli na tyle wiernymi by mogli być zaliczeni do klasy Starożytno Godnych, ani ci, którzy w Wieku Ewangelii nie byli na tyle wiernymi by mogli być przeniesieni z Mojżesza do Chrystusa, jak również wierzących pogan w Wieku Ewangelii którzy chociaż byli wiernymi do śmierci w usprawiedliwieniu, to jednak nie poświęcili się”. Inne niewiasty przedstawiają niewybranych, „niewierzących żydów i pogan z przed-Tysiąclecia, którzy staną się wiernymi jako członkowie klasy restytucyjnej”. (porównaj drugą część tego zdania w cudzym słowie w E tomie 11, str. 293, linia 17 z Ter. Prawdą '49, str. 39, szpal. 1, u dołu par. 1, gdzie brakuje tej części zdania).

Tak jak Maria przewodziła innym niewiastom w śpiewaniu pieśni a one naśladowały ją w refrenie, tak podobnie niby-wybrańcy, jako wyższa klasa restytucji, będzie przewodzić w chóralnej pieśni Alleluja śpiewanej na ziemi, a niewybrani, niższa klasa restytucji, będzie naśladować ją w śpiewaniu tego wspaniałego hymnu (Obj. 5:13; zobacz co do szczegółów Ter. Prawdę '49, str. 34-40). Bliskie pokrewieństwo pomiędzy niby-wybrańcami a Starożytnymi i Młodocianymi Godnymi w ich Tysiącletniej służbie jest pokazane przez Marię, o której jest powiedziane, że była siostrą Aarona (w. 20), albowiem Aaron na Tysiąclecie i Mały Okres przedstawia Starożytno i Młodociano Godnych jako ustnych wyrazicieli Chrystusa między ludźmi (Ter. Prawda '49, str. 39, par. 17). Pozafiguralna Maria, czyli klasa niby-wybrańców, będzie stanowiła specjalnych pomocników, symboliczną siostrę, Starożytno i Młodociano Godnych; czyli pozafiguralnego Aarona.

DRUGA POŁOWA POKOLENIA MANASESOWEGO

(29) Należy przypomnieć, że w E tomie 4, str. 450 i 451 (porównaj P' 42, str. 62, szpal. 2), brat Johnson omawia dziedzictwo dwóch i jednej połowy pokoleń znajdujących się na wschodniej stronie Jordanu (4 Moj. 32; Joz. 1:12-15), które widocznie wyobrażają Tysiącletnie i po Tysiącletnie dziedzictwo Małego Stadka (Ruben - oto syn pierworodnego), Wielkiego Grona (Gada - wojsko - 1 Moj. 30:11; 49:19; Izaj. 65:11) i klasy Młodociano Godnej (połowy pokolenia Manasesowego - powodując zapomnienie), „Starożytno Godni są całkiem opuszczeni w tym obrazie z następującego powodu: Ustalenie figury z konieczności rzeczy wyklucza klasę Starożytno Godną z obrazu, albowiem Izrael zbliżając się do ziemi chananejskiej przedstawia Kościół, prawdziwy i nominalny, zbliżający się do Królestwa Tysiąclecia, a fakt ten pokazuje, że Starożytno Godni są wykluczeni z tego obrazu. Lecz ponieważ oni i Młodociano Godni są dwoma połowami klasy, która otrzyma lepsze zmartwychwstanie i będzie książętami po wszystkiej ziemi, i ponieważ Młodociano Godni są częścią Kościoła w szerszym znaczeniu tego słowa, przeto oni bardzo stosownie byliby przedstawieni przez połowę pokolenia Manasesowego, którego dziedzictwo było na wschód od Jordanu; ale dla powodu powyżej podanego - mianowicie, że Starożytno Godni nie są częścią Kościoła, prawdziwego ani nominalnego, zbliżającego się do Królestwa Tysiąclecia - nie mamy wnosić, że druga połowa pokolenia Manasesowego wyobraża Starożytno Godnych (nasze podkreślenie). Druga połowa pokolenia Manasesowego

i następne dziewięć pokoleń Izraela, stoją za dziesięć pokoleń, i przedstawiają całą klasę restytucji (nasze podkreślenie), dziesięć jest liczba doskonałości lub zupełności dla natur niższych niż Boska natura”,

(30) Kto tedy byłby przedstawiony przez drugą połowę pokolenia Manasesowego, którego dziedzictwo było wraz z innymi dziewięcioma pokoleniami na zachodniej stronie Jordanu? Ponieważ (a) ta druga połowa była częścią tych dziesięciu pokoleń; (b) ponieważ jej dziedzictwo było na zachodniej stronie Jordanu, zamiast być na wschodniej stronie (która przedstawia ewentualne dziedzictwo na poziomie duchowym); (c) ponieważ była częścią pokolenia Manasesowego, a zatem więcej niż jakiegokolwiek inne pokolenie była ściśle spokrewnioną z drugą częścią pokolenia znajdującego się na wschodniej Stronie Jordanu (która to połowa tego pokolenia przedstawiała klasę Młodociano Godną); i ponieważ (d) w pozafigurze, wśród wszystkich tych z Kościoła, rzeczywistego i nominalnego, zbliżających się do Królestwa Tysiąclecia, żadni inni z tych, nie będących spłodzonymi z Ducha, nie są tak ściśle spokrewnieni z klasą Młodociano Godną, w jej doświadczeniach poświęcenia i walki przeciwko grzechowi, błędowi, samolubstwu i światowości, jak są poświęceni epifaniczni obozowcy, przeto wierzymy, że ta druga połowa pokolenia Manasesowego, która miała swe dziedzictwo z innymi dziewięcioma pokoleniami na zachodniej stronie Jordanu, stosownie wyobraża poświęconych epifanicznych Obozowców, którzy, jeżeli pozostaną wierni w swym poświęceniu, będą posiadali najwyższą pozycję wśród niby-wybrańców, a zatem, najwyższą pozycję wśród klasy restytucyjnej, następną po klasie Młodociano Godnej w zaszczycie, stanowisku i służbie.

INNY OBRAZ O ICHEWENTUALNEJ NATURZE I DZIEDZICTWIE

(31) Obraz o kapłanach i Lewitach oraz o innych Izraelitach, odnoszący się do ich dziedzictwa w ziemi Chananejskiej, jest również pomocny w tej łączności. Jednak obraz ten pokazuje wybrane klasy przedstawione przez Lewitów, którzy nie mieli dziedzictwa w ziemi. Gdy tymczasem obraz z 4 Moj. rozdział 32 przedstawia wybrańców wyobrażonych przez dwa i jedną połowę pokolenia Izraelitów, którzy mieli dziedzictwo w ziemi, to jednak ono było na wschód od Jordanu, oddzielone od dziedzictwa pozostałych dziewięciu i pół-pokoleń. Powinniśmy zachować tę różnicę jasno w naszych umysłach 4 Moj. 3: 6-8; 1:49-54; 3:23, 29, 35, 38,

40-51; Żyd. 12:23 dowodzą, że są tylko cztery wybrane klasy pierwotnych z Tysiąclecia, i wszystkie z nich ewentualnie otrzymają duchową naturę. One są przedstawione przez kapłanów (Małe Stado), i trzy grupy Lewitów, t.j. Kaatyci (Starożytno Godni), Meraryci (Wielkie Grono) i Gersonici (Młodociano Godni), żadna z nich nie miała dziedzictwa w ziemi (4 Moj. 18: 20, 23, 24). Z drugiej strony, tzn. później porodził z Tysiąclecia, którzy osiągną doskonałą ludzką naturę, będą się składać z niby-wybrańców i reszty klasy restytucyjnej (stosownie pokazani przez „synów” i „córki” u Joela 2: 28 i Izaj. 60: 4); oni są przedstawieni przez Izraelitów, którzy mieli dziedzictwo w ziemi. Również, umieszczenie kapłanów i trzech grup Lewitów (4 Moj. 3:23, 29, 35, 38), jako oddzielne i różniące się od umieszczenia Izraelitów, wyobraża i wskazuje na duchowe dziedzictwo czterech wybranych klas, podczas gdy niby-wybrańcy i resztę klasy restytucyjnej otrzymają ziemskie dziedzictwo. Tym sposobem mamy tutaj jasno zaznaczoną różnicę pomiędzy czterema wybranymi klasami a niby-wybrańcami w jej ewentualnej naturze i dziedzictwie.

(32) Wierzymy, że powyższe opisy Pisma św. o niby-wybrańcach dopomogą nam lepiej zrozumieć miejsce, jakie ta klasa zajmuje czasu w planie Bożym: że podczas przed restytucją ona jest ściśle połączoną z czterema wybranymi klasami, a w czasie restytucji będzie stanowiła specjalnych pomocników, którzy będą ściśle połączeni z Storożytno i Młodociano Godnymi, jako klasa; oni będą oddzielni i różniący się od klas wybranych, i nie będą jedną z nich; i że podczas czasu restytucji oni mają być połączeni z resztą klasy restytucyjnej – niewybranymi - i mają również otrzymać ziemską naturę i ostateczną nagrodę, niemniej jednak, z powodu ich rozwoju przed restytucją, oni powinni być uważani jako oddzielna i różniąca się klasa z Tysiąclecia.

NIKTÓRE ODNOŚNIKI Z PISM EPIFANICZNYCH

Podamy teraz niektóre przykłady gdzie brat Johnson odwoływał się do klasy niby-wybrańców:

(33) W E tomie 12, str. 186-188, on wymienia „wierzących żydów i niepoświęconych lecz wiernych tymczasowo usprawiedliwionych z Wieku Ewangelii”. Oni są opisani jako „dwie części piątej wybranej klasy”, które będą czynne „w Tysiącleciu w światowej pracy” (str. 188, linia 1 i 8), Okazuje się tutaj, że brat Johnson uważał za właściwe określić niby-wybrańców, jako „piątą wybraną klasę”, ponieważ oni są pozornie jako

wybrana klasa (choć nie są takową aktualnie). Jego słowa tutaj nie powinny być rozumiane jako sprzeczność z jego nauką w zgodzie z ustępami Pisma Św. (tak jak to jest widoczne, n.p. w powyżej podanych przykładach) że są tylko aktualnie cztery wybrane klasy.

(34) W E Tomie 12, str. 730 te dwie gru-

py niby-wybrańców są opisane jako (1) „Żydzi, którzy zachowali obietnice Abrahamowe i starali się zachować Przymierze Mojżeszowe podczas Wieku Żydowskiego i Wieku Ewangelii” oraz (2) „tych usprawiedliwionych z wiary, którzy chociaż nie poświęceni, to jednak zachowali swe przywiązanie do Okupu i wykonywania sprawiedliwości”.

(ciąg dalszy nastąpi)

Pytania Bereańskie

Paragraf (1) Podaj trzy powody o ponownym wydaniu artykułu o Niby-wybrańcach. Gdzie on się najpierw ukazał? Co obecnie zostało dodane? Aby jaśniej zrozumieć ten przedmiot, jakie trzy rzeczy jest ważnym by zrozumieć z Pisma Św. rozumu i Faktów? Jaką czwartą rzecz mamy mieć w pamięci? Z kogo składa się Obóz epifaniczny? Podczas jakich dwóch okresów wiele pracy dokonano względem niego? Co rozumiemy począwszy od października 1954 w tej łączności?

(2) Jaka jest najwyższa klasa wśród niby - wybrańców? Gdzie ta. klasa była przedstawiona? Od jakiej daty rozumiemy, że zupełna liczba wybrańców została skompletowana w swych członkach? Chociaż nie skompletowana pod jakim innym względem? Jakie nie jest, a jakie jest stanowisko tych, którzy poświęcają się od tego czasu? Jaka klasa obecnie będzie się coraz więcej wysuwała na czoło? Szczególnie jaka grupa z niej? Dlaczego nasze obecne badanie jest korzystne i na czasie?

(3) JAK raczej należy określać myśli biblijne i klasy ludu Bożego? Czy to zawsze jest możebne? Daj przykłady. Jakie jest biblijne określenie odnoszące się do niby-wybrańców na Wiek Tysiąclecia? Gdzie, np. znajduje się to określenie? Wymień dwie inne klasy, które są określone przez ten sam termin. Jak to jest udowodnione? Jak tylko możemy używać terminu „synowie” stosującego się do różnych innych klas tak określonych w Biblii aby jednak jasno odróżniać je? Jaka jest bardziej pożądana procedura? Dlaczego? Kogo naśladujemy, postępując w ten sposób?

(4). Jakie jest znaczenie łacińskiego przedrostka Quasi? Jak używamy terminu niby-wybrańcy? Na wiele ogólnych grup dzieli się klasa niby-wybrańców?

(5). Z kogo składa się pierwsza z tych trzech ogólnych grup? Jaką przewagę mają oni nad resztą rodzaju ludzkiego?

(6). Z kogo składa się druga ogólna grupa niby-wybrańców? Jakiego rodzaju us-

prawiedliwienie jest tej grupy? Jakie są jej towarzyszące błogosławieństwa? Na co był on zamierzony? Czym jest „ta łaska, w której stoimy” (Rzym. 5:2)? Jakie korzyści otrzymali tymczasowo usprawiedliwieni, którzy nie poświęciło się? Dlaczego uważamy ich prawie jako wybrańców? W jakim znaczeniu wzięli oni łaskę Bożą nadaremno (2 Kor.6:1)? Niemniej, jaką przewagę będą oni mieli nad resztą rodzaju ludzkiego w restytucji?

(7) Jaka jest trzecia ogólna grupa niby-wybrańców? Kiedy oni się poświęcą? Dlaczego nie są oni z wybrańców? Do czego oni dojdą w tym życiu w stosunku do dwóch innych ogólnych niby-wybrańców?

(8) Do czego będą szczególnie przysposobione te ogólne grupy „synów” restytucji z (Joela 2:28)?

(9) Jak Pismo św. pokazuje niby-wybrańców? Jak w stosunku do wybrańców? Ile jest wybranych klas? Wymień je.

(10) Kogo przedstawiają słudzy u Joela 2:28, 29? Służebnice? Starcy? Młodzieńcy? Synowie? Córki? Gdzie są podane szczegóły? Podaj krótkie ich streszczenie.

(11) Jak są przedstawieni niby-wybrańcy u Izaj. 60:4? Kogo przedstawiają „córki”? W jakie dwa sposoby jest pokazana wyższość niby-wybrańców nad niewybranymi u Izaj. 60:4 i Joela 2:28? jak inaczej zdaje się to być pokazane u Izaj. 60:4? Jak rzucają, światło na tę sprawę list do Żyd. 5:12-14 i 1 Piotr.2:2? Kim są „synowie” u Izaj.60:9? Do kogo odnoszą się „wyspy”? Jakie klasy są opisane w w. 13? Co znaczy liban? Co jest sławą literalnego libanu? Co przedstawiają drzewa? Jak dowodzi tego Psa. 92: 12,13? Do kogo odnosi się słowo „ciebie” u Izaj. 60:13? Jedlina? Sosna? Bukszpan? Co przedstawia przyniesienie tych rzeczy do Chrystusa? Jakie światło rzuca na ten przedmiot ustęp 4 Moj. 3:6-9 w jego zastosowaniu na Tysiąclecie?

(12) Gdzie jest podana opis o Noem, jego rodzinie, it.d. wchodzącymi do arki? Co

ogólnie jest przedstawione przez osiem osób, które weszły do arki? Jak to jest udowodnione? Co wyobraża arka? Co jest centralnym zarysem Przymierza Abrahamowego? Jakie zarysy mocy będzie wykonywał Chrystus w błogosławieniu wszystkich narodów? Co pokazuje ustęp do Gal. 3:8,16,19? Ile wybranych klas rozwija się pod Przymierzem Abrahamowym? Jak one były wyobrażone w tej łączności? Kto był przedstawiony przez Noego? Jak to jest udowodnione? Kto był przedstawiony przez jego żonę? Przez Sema i jego żonę? Chama i jego żonę? Jafeta i jego żonę?

(13) Co jeszcze było zachowane w arce? Co jest przedstawione przez zwierzęta czyste? Jaka grupa niby-Wybrańców jest uważana jako figuralnie czysta? Jaka jako tymczasowo czysta? Co jest przedstawione przez zwierzęta nieczyste? Przez tych, co poginęli w potopie? Jasio jest figuralne znaczenie zwierząt, które były umieszczone w arce? Jaka jest analogia pomiędzy arką a przymierzem Abrahamowym? Co jest pokazane przez różne pozycje zwierząt, Noego i jego rodziny w arce?

(14) Co cechuje pogląd o arce, it.d., który jest tu przedstawiony? Do jakich poglądów stoi ten pogląd w znamienym kontraście?

(15) Jaką klasę rozumiemy, przedstawia Tare w Haranie (1 Moj.11:31; Dz. Ap.7:2)? Podaj imiona synów Tarego oprócz Abrahama? Kogo oni przedstawiają? Opisz te dwie klasy. Kogo Abraham przedstawia w tej łączności? Co przedstawia jego pobyt w Haranie? „jego podróż do Chanani i wejście tam (1 Moj. 12:4, 5)? Kogo tutaj przedstawia Lot? Dlaczego?

(16) Gdzie ustęp z 1 Moj. 15:7-21 jest omawiany szczegółowo? Jakie zwierzęta i ptaki ofiarował Abraham (1 Moj. 15:9)? Co te pięć ofiar przedstawiają w ogólności? Podczas jakiego czasu? Co jest przedstawione przez jałowice? Kozę? Barana? Synogarlicę? Gołębiątko? Co jest przedstawione przez przecinanie zwierząt a nie przecinanie ptaków? W czym znak dany Abrahamowi był ześrodkowany? Co jeszcze on obejmował? Jakie przeto wnioski wyciągamy z powyższego? Dlaczego poświęceni epifaniczni Obozowcy jako tacy nie są objęci w tym obrazie?

(17) Co jest przedstawione w 1 Moj. 22:16-18? Czego ono jest sercem? Jak jest to pokazane w liście do Rzym. 4:16? W liście do Gal. 3:6-9? Co wyszczególnia Przymierze związane przysięgą? Jak ono pokazuje, że wszystkie narody ziemi będą błogosławione? W jakich dwóch zarysach to nasienie

w jego szerszym znaczeniu będzie pomnożone? Jak to było pokazane? Z czego składa się niebieskie nasienie? Ziemskie nasienie w pierwszym rzedzie? W drugim rzedzie? Jakiego rzedu nasienia Abrahamowego jest to drugorzędne ziemskie nasienie? Jakie będzie ich specjalne pokrewieństwo odnoszące się do Starożytno i Młodociano Godnych w pracy restytucyjnej? Podaj rangę jaką będą oni zajmowali w stosunku do innych członków klasy restytucyjnej? Pod jakim przymierzem niby-wybrancy rozwijają się jako tacy? Pod jakimi zarysami tego przymierza? Podobnie do jakich dwóch innych klas? Kiedy będzie im ofiarowane życie wieczne? Pod jakim przymierzem?

(18) Gdzie znajdujemy opis dzieci Ketury? Co przedstawia Abraham? Sara? Izaak? Hagar? Ismael? Jak to jest dowiedzione? Kiedy Keturą stała się żoną Abrahama? Ile miała ona synów? Co dowodzi, że ona także jest figurą? Co ona przedstawia? Dlaczego? Co w tej łączności dowodzą Jer. 31:33; Żyd. 8:10? Przeczytaj Z 4309, par. 5, 6, 8-11. Kiedy działa Nowe Przymierze? Gdzie znajduje się 21 dowodów że nowe przymierze nie działa w Wieku Ewangelii? Kogo przeto potomkowie Abrahama zrodzeni przez Keturę przedstawiają? Jak dowodzi tego Izaj. 60:6?

(19) Co opisuje roz. 60 Izaj.? Pod „jakim obrazem? Co jest podobnym obrazem? Pomiędzy innymi co dowodzą w.4 i 13? Co w szczególności pokazuje w. 13? Kim są „synowie” i „córki” z w. 4? Po co przychodzą oni do Chrystusa? Jakie inne ustępy Pisma św. pokazują to? Co pokazuje w. 5? Jak to jest udowodnione? Co jest przedstawione przez synów Ismaela jako całość? Za kogo Kedar i Nebajot stoją? Gdzie podobnie podzielone są dwanaście pokoleń? Jaki był stan cielesnego Izraela podczas Wieku Ewangelii? Jak to jest dowiedzione? Jakim on będzie w Tysiącleciu? Jak to jest udowodnione przez w. 7 i Rzym. 11:26-33? Co te rozważania jasno dowodzą co do umiejscowienia rozdz. 60 Izaj.? Co zatem dowodzi w. 6? Za kogo trzech potomków Ketury wymienionych w w. 6 zdają się stać? Przeto, jaki wniosek wyciągamy co do wszystkich wymienionych potomków Ketury?

(20) Kogo pierwotny syn Ketury, Zamram przedstawia? Jej drugi syn, Joksan? Jego synowie, Saba i Dedan? Trzej synowie Dedana w ogólności? Stosownie do czego? Kogo wyobraża Asurym? Letusym? i Leumym? W czym jeszcze są te trzy grupy klasy Młodociano Godnej wyobrażone?

(21) Kto następnie przychodzi jako kla-

sy, które otrzymają życie pod pozafiguralną Keturą? Kogo trzeci syn Ketury Madan przedstawia? Jej czwarty syn Midyjan? Jej pięciu synów w ogólności? Kogo przedstawia Hefa? Hefer? Henoch? Abyd? i Elda? Jaki postęp myśli dotyczącej znajomości zdaje się być wskazany w znaczeniach ich imion?

(22) Kogo przedstawia piąty syn Ketury, Jesbok? Jakie jest względne pokrewieństwo tej klasy do Boga? Chociaż nie wyszczególnione w wypadku tej klasy, jakie podobieństwo jest pomiędzy nią a pozafiguralnym Midyjanem? Gdzie wielu było rozwiniętych w pozafiguralnym Jesboku? Co oni nie posiadali tam? Czym inni z tej klasy byli ubłogosławieni? Co to nie oznacza? Co powinno to oznaczać? Na podstawie jakiej zasady? Pisma Św.? Co może wynikać w wielu wypadkach, w których była częściowa samowolność? Kogo przedstawia szósty syn Ketury, Suach? Podaj trzy ustępy, w których oni są wymienieni jako „córki”. Wyjaśnij to,

(23) Co sześciu synów Ketury przedstawiają w ogólności? W szczególności? Za kogo trzech potomków Ketury wymienieni u Izaj. 60:6 stoją? Za kogo Saba tam stoi? Przytocz podobny przykład gdzie część stoi za całość? Kto jest objęty w pozafiguralnym „Midyjanie i Hefie” u Izaj.60:6 (porównaj Ter. Prawda 35, str. 72, par. 2 linia 35 i 36; E tom 15, str. 682)? Dlaczego? jak to jest udowodnione? Co złoto i kadzidło tutaj przedstawiają? Jaką powinna być nasza reakcja na tę część naszego badania?

(24) Co opisują 1 Król. 10:1-13; 2 Kron. 9:1-12? Kto jest przedstawiony przez królową z Saby? Kto przez jej orszak albo świtę? Co będzie można znaleźć wśród tych, którzy będą stanowili jej orszak?

(25) Co jest ogólnym przedmiotem Psa. 72? Jak symboliczne Jeruzalem odnosi się do niego? Co przedstawiają góry Jeruzalemu? Jego pagórki? Jego części równiny? Jak niby-wybrańcy są przedstawieni? Jak są przedstawieni niewybrani? Co zdaje się być myślą Psa. 72:3? Co pokazuje w. 7?

(26) Jakie dwa zastosowania może mieć „pustynia” i „miejsce leśne” u Izaj.35? Co wyobrażają „wody” i „potoki”? „Miejsce suche”? Jak będzie radować się symboliczna pustynia? Do czego odnosi się tutaj „chwała Libanu”? Kto jest przedstawiony przez górę Karmel? Saron? Wyjaśnij hebrajski paralelizm w w.2. Jak rzuca światło, 1 Tym.2: 4 i Jer.31:34 na symboliczną wodę, która będzie udzielona symbolicznej pustyni? Przez kogo w pierwszym rządzie będzie objawiona szczególnie chwała królestwa Bożego i jego sprawiedliwości? W drugim rządzie? Czego dowodzą zacytowane ustępy? Co

pokazują porównawcze wzniesienia góry Karmel i równiny Saronu?

(27) Co przedstawia Obóz Przybytku w zastosowaniu na Tysiąclecie? Jak on będzie podzielony? Kto zdaje się być „książętami”, którzy będą na czele tych pokoleń? Jakie dwa ustępy Pisma św. szczególnie popierają tę myśl? pod jakim względem Starożytno i Młodociano Godni będą stać przed światem? Czy tylko jeden z nich lub więcej będą stać na czele każdego pokolenia? Jak analogia Wieku Ewangelii popiera tę myśl? Czy byli pomocnicy książąt albo hetmanów, którzy służyli jako podwładni książętom znajdującym się na czele pokoleń? Określ ich. Jaki powinniśmy wyciągnąć wniosek z pozafigury? Jakie będą urzędowe funkcje tych podwładnych czyli posiłkowych książąt albo hetmanów w odniesieniu do Starożytno i Młodociano Godnych? W odniesieniu do niewybranych?

(28) Co jest przedstawione w 2 Moj. 15:1-21? Kiedy ta pieśń się zaczęła? Co tu przedstawia Mojżesz? Co przedstawiają synowie Izraelcy? Ile duchowych i ile ludzkich klas bierze udział w tej chóralnej pieśni? Co przedstawia tu Maria? Drugie niewiasty? Określ niby-wybrańców i klasę niewybranych. Jakie jest ich pokrewieństwo w chóralnej pieśni? Gdzie są podane szczegóły? Co przedstawia Aaron na Tysiąclecie i Mały Okres? A co Maria, o której jest powiedziane, że była siostrą Aarona?

(29) Ile pokoleń otrzymało dziedzictwo na wschodniej stronie Jordanu? Wymień je. Jak to jest udowodnione? Jakie klasy one szczególnie przedstawiają? Dlaczego Starożytno Godni są wyłączeni z tego obrazu? Dlaczego Młodociano Godni przedstawieni przez połowę pokolenia Manasesowego, którego dziedzictwo było na wschód od Jordanu? Niemniej jednak co nie powinniśmy wnosić o drugiej połowie pokolenia Manasesowego? Co przedstawia ta druga połowa pokolenia Manasesowego wraz z dziesięcioma pokoleniami, które otrzymały dziedzictwo na zachodniej stronie Jordanu? Jak liczba „dziesięć” potwierdza ten wniosek?

(30) Kogo rozumiemy przedstawia druga połowa pokolenia Manasesowego, która miała swe dziedzictwo na zachodniej stronie Jordanu? Daj cztery powody na ten wniosek. Co pokazuje ta figura odnośnie stanowiska poświęconych epifanicznych Obozowców w stosunku do innych członków klasy restytucyjnej?

(31) Jaki inny obraz jest pomocny w tej łączności? Czym on różni się od obrazu z 4 Moj. 32? Czym różni się dziedzictwo wybrańców od dziedzictwa klasy restytucyjnej w każdym wypadku? Ile jest klas wśród pierwotnych Tysiąclecia? Wymień je. Jak są one przedstawione? Jakiej natury będą one ewentualnie? Jak jest to pokazane w 4 Moj. 18:20, 23, 24? Kto jest przedstawiony przez innych Izraelitów? Co oni osiągną? Jak jest to pokazane? Co czyni umieszczenie Kapłanów i Lewitów (4 Moj. 3:23, 29, 35, 38) jako oddzielne i odrębne od umieszczenia figuralnych Izraelitów? W jakiej grupie niby-wybrańcy znajdują się?

(32) Dlaczego powyższe opisy Pisma św. o niby-wybrańcach są ważne?

(33) Jak niby-wybrańcy są określani w E tomie 12, str. 186-188? Co można o nich powiedzieć jako o „piętej wybranej klasie”? Czy jest to sprzeczne z tymi ustępami Pisma św., które uczą tylko o czterech wybranych klasach? Dlaczego nie?

(34) Jakie są dwie grupy niepoświęconych z niby-wybrańców opisane w E tomie 12, str.730? Jak są one określone w łączności z epifanicznym Obozem? Daj przykłady.

POŚWIĘCENIE ŚWIĄTYNI SALOMONA — FIGURA I POZAFIGURA

(1 Król. 8:1–53; 2 Kron. 5:2–6:42 –P 1953, 69, 83)

(Ciąg dalszy)

Wszyscy wybitni słudzy Boży owego czasu służący w sferze wykonawczej J. w pracy świątyni, zostali odłączeni do służby w Świątynicy i Świątynicy Najświętszej i służyli wtedy w stanie nie mającym podziału (wszyscy kapłani, ile ich było — tj. w Jeruzalemie — poświęcili się byli, a nie przestrzegali — nie służyli według porządków), bo chociaż brat R. tak zarządził tymi w ich służbie (1 Kron. 23:6) aby przygotować ich do wejścia w ich odpowiednie epifaniczne grupy, jednakowoż epifaniczne rozdzielania jeszcze nie nastąpiły. Podobnie podrzędni słudzy, którzy byli mówcami (stali Lewitowie śpiewacy, ; 12), jak i ci wszyscy, którzy wygłaszali mowy w sąsiednich zborach (i wszyscy, którzy byli przy Asafie — on gromadzi), którzy służyli jako starsi mówcy lokalni (Hemman, wierny) i którzy służyli jako wodzowie w zebraniach świadectw (Jedytun, wychwalanie) wraz z ich mniej dojrzałymi i więcej dojrzałymi pomocnikami (synowie ich i bracia ich), ubrani w szatę Chrystusowej sprawiedliwości (obleczeni będąc w szaty bisiorowe), będąc w stanie wygłaszać kazania (z cymbałami), prowadzić bereańskie badania z tomów (z cytrami) i wyjaśniać stosowne biblijne ustępy (z harfami), ci wszyscy w jedności zajęli swe stanowisko w służbie w dowód uznania usprawiedliwionego człowieczeństwa Chrystusa (stali mówić na wschodniej stronie ołtarza — albowiem od 16 września 1914 nikt więcej nie mógł wejść na pozafiguralny Dziedziniec, jako członek Ciała Chrystusowego, w swym usprawiedliwionym człowieczeństwie, aby stać się częścią pozafiguralnego Ołtarza miedzianego); a do nich przyłączyli się główni wodzowie, którzy w swych wykładach wygłaszali Boskie wychwalania, szczególnie w poselstwie wysokiego powołania i restytucji (a przy nich kapłanów sto i dwadzieścia trąbiących w trąby 120=12x10, liczba 12 nasuwa myśl 144,000, stąd wysokie powołanie, jako ostatecznie skończone; a liczba 10 wskazuje na ludzką doskonałość taką jaka jest obecnie podczas Epifanii — przypisana spłodzonym z Ducha i tymczasowo przypisaną Młodociano Godnej klasie, a później będzie udzielona ludzkości, stąd restytucja).

BOSKA CHWAŁA NAPEŁNIA ŚWIĄTYNIĘ EPIFANII

Podczas okresu żęcia w Parousji stróżowie, tj. pielgrzymi, posiłkowi pielgrzymi, ewangeliści i starsi podnosili głos swój, tj. ogłaszali Prawdę w jedności - wyśpiewywali ją razem w zupełnej zgodzie ze sobą, albowiem widzieli okiem w oko że zasię Pan

Syjon przywiedzie, „zasię” odnosi się do wtórego wyzwolenia, nie wyzwolenia cielesnych prawdziwych Izraelitów z Rabinizmu podczas żniwa Żydowskiego, lecz wyzwolenia duchowego Syjonu — Swego Małego Stadka, Obj. 14:1 — z symbolicznego Babilonu podczas Żniwa ewangelicznego (Izaj. 52:8). Gdy weszliśmy w Epifanię, wybitni i podrzędni słudzy Boży dalej byli w zgodzie w ogłaszaniu chwalebego poselstwa Prawdy odnoszącego się do dwóch zbawień, w którym oni łączyli się na chwałę Bożą, aby Mu oddać cześć, chwałę i dziękczynienie za Jego świętą mądrość, sprawiedliwość, miłość i moc, rozwinięte w Jego wielkim Planie Wieków (i stało się, gdy jednostajnie trąbili, i wydali jednaki głos, chwając i sławiąc Pana, ; 13); i podczas gdy oni w ten sposób w jedności ogłaszali swe poselstwo Prawdy przez wykłady i kazania, i przez inne środki, takie jak ulotki, itd. (i gdy podnosili głos na trąbach, i na cymbałach, i na innych instrumentach muzycznych), a przeto oddawali chwałę Bogu, stanowczo świadcząc o Jego dobroci i wiecznie trwającym miłosierdziu (i chwalili Pana, że dobry, że na wieki miłosierdzie jego), wtedy Bóg objawił Swą obecność w Prawdzie będącej na czasie (początki Prawdy Epifanicznej) i jej Ducha, albowiem Prawda będąca na czasie i jej Duch są najbardziej widocznymi dowodami Boskiej obecności ze Swym wiernym duchowym Izraelem, którego uznaje (tedy dom on napełniony jest obłokiem, to jest dom Pański, 10; 13).

(Ciąg dalszy nastąpi)

SPROSTOWANIE

W wrześniowym wydaniu Ter. Prawdy, w num. 174, w art. Poświęcenie Świątyni Salomona — Figura i pozafigura, par. 9, linia 13. Zostało słowo źle przepisane, Boski Wykonawca zaczął, a ma być załączył.

Które prostujemy